

Arrest

nr. 201 816 van 28 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BOEL
Coupure 5
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN ROEYEN, die *loco* advocaat M. DE BOEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2013 en op 24 januari 2014 legt verzoekster een aankomstverklaring af.

Op 4 maart 2014 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op dezelfde dag dient zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. De

gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 25 augustus 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 september 2014 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op 6 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris wederom de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 maart 2015 dient verzoekster voor een derde keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op 14 september 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 september 2015 dient verzoekster wederom een aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op 16 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 maart 2016 dient verzoekster een vijfde aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op 24 juni 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de wettelijke samenwoning met dhr. T. werd stopgezet op 23 mei 2016.

Op 26 juli 2016 legt verzoekster een verklaring tot wettelijke samenwoning af met dhr. S.

Op 14 september 2016 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 13 september 2016, ter kennis gebracht. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 180 685 op 12 januari 2017 het bevel vernietigt.

Op 28 juli 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 23 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 september 2016. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2016 werd ingediend door :

A., M.

nationaliteit: Filipijnen

geboren te Quezon City op (...)1975

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het feit dat betrokkene haar zus en schoonbroer in België wonen; verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bovendien verklaard betrokkene dat ze een onmisbare schakel is geworden in het huishouden van haar zus en schoonbroer door de zieke van haar zus, ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw N. A. niet meer in staat zou zijn haar huishoudelijk taken op zich te nemen . Indien dit echter

toch zou blijken, kan mevrouw N. A. een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Het gegeven dat ze bij een tijdelijke terugkeer ze haar job zou verliezen, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene is niet in het bezit van een arbeidskaart en heeft daardoor nooit de officiële toestemming gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Betrokkene haalt ook aan een relatie te hebben met de heer J.S.. Ze de intentie hebben om binnenkort bij elkaar in te trekken. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Betrokkene verklaart dat ze nergens meer terecht kan, ze sedert haar verblijf in België, niet meer teruggekeerd is naar de Filipijnen, ze alle banden heeft verloren en ze niet over de financiële middelen beschikt. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 38 jaar in de Filipijnen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (ze een liefdevolle en zorgzame vrouw zou zijn, de Nederlandse taal leert, legt deelcertificaten voor, een inburgeringscursus heeft gevolgd, legt een attest van inburgering voor, heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, is werkwilleg en legt een arbeidsovereenkomst voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van Integratie, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene dient alsnog gevolg te geven aan het bevel dd. 14.09.2016, haar betekend op 13.10.2016.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoekster een stuk voor om aan te tonen dat zij nog steeds over een actueel belang beschikt.

Het actueel belang wordt niet betwist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel “wat de uitvoering van het bevel dd. 14 september 2016 betreft” voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“6. Artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen:

De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.
en

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Artikels 7, 62 en 74/13 Vw. bepalen:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft pender houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater; kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

(...)

En

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht, die er een afschrift van ontvangen (...)

En

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU bepaalt:

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor %over bij de wet is voordien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede treden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

7. Voor zover de weigeringsbeslissing eveneens tot gevolg heeft dat verzoekster verplicht wordt gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekster belang bij de schorsing ervan.

De bestreden beslissing vermeldt: "betrokkene dient alsnog gevolg te geven aan het bevel dd. 14.09.2016, haar betekend op 13.10.2016".

In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat verweerster nooit een bevel heeft gegeven op 14.09.2016.

Hoe verweerster op 23 september 2016 bij het nemen van de beslissing kon spreken van een betekening op 13 oktober, een datum in de toekomst, is evenmin duidelijk. Er is dus evenmin een kennisgeving geweest van het genoemde bevel. Verzoekster heeft ook geen kennis van de inhoud van dergelijk bevel.

Verzoekster kan dus geen gevolg geven aan een bevel van 14 september 2016.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist en eenvoudigweg onuitvoerbaar. Hier stellen zich bijgevolg ernstige problemen naar formele en materiële motivering, kennisgeving, zorgvuldigheid en rechtszekerheid en dient er een voorbehoud gemaakt te worden over inhoudelijke bezwaren die verzoekster niet kan uiten, bij gebrek aan kennis van de inhoud van de beslissing.

8. Ondergeschikt en aanvullend, wijst verzoekster erop dat zij wel een bevel heeft gekregen, maar dat dit een beslissing betreft van 13 september 2016, ontvangen op 14 september 2016.

Tegen deze beslissing werd een verzoekschrift tot schorsing en vernietiging ingediend bij Uw Raad (stuk 11).

Verzoekster meent dat voor zover de bestreden beslissing volgens Uw Raad zou verwijzen naar het bevel van 13 september 11. (hetgeen verzoekster nochtans onduidelijk is), de schorsing en vernietiging van dit bevel ook de bestreden beslissing op dit punt zonder voorwerp zal maken.

Verzoekster meent dan ook dat op dit punt de schorsings- en vernietigingsprocedure van dit bevel moet worden afgewacht, minstens dat dit gezamenlijk dient te worden behandeld.

Uiterst ondergeschikt en met het oog op de volledigheid, voor zover Uw Raad (ten onrechte) van mening zou zijn dat de schorsing en vernietiging van het bevel dd. 13 september geen gevolg heeft voor de uitvoering van de bestreden beslissing voor zover deze verzoekster zou opleggen het land te verlaten, meent verzoekster dat de bestreden beslissing geschorst (en naderhand vernietigd) dient te worden. Dit gelet op alle in huidig verzoekschrift aangehaalde ernstige middelen.”

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 13 september 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 september 2016. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing een verkeerde datum van dit bevel wordt vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zich op het moment van de bestreden beslissing in de voorwaarden bevond om uitvoering te geven aan het bevel. Verwerende partij bevestigt in de nota met opmerkingen dat het om een materiële vergissing gaat in de datum van het bevel. De materiële mislag heeft verzoekster evenwel op geen enkel wijze in haar belangen geschaad aangezien zij een annulatieberoep tegen voormeld bevel heeft ingediend bij de Raad.

De Raad stelt verder vast dat het annulatieberoep tegen het voormeld bevel aanleiding heeft gegeven tot een vernietiging van het bevel op 12 januari 2017. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift van 28 oktober 2016 dat het annulatieberoep diende te worden afgewacht. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd waar zij meent dat de vernietiging van het bevel tot gevolg zou hebben dat de bestreden beslissing zonder voorwerp is. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard zijn onderscheiden beslissingen met verschillende feitelijke en juridische motieven die eraan ten grondslag liggen. In tegenstelling tot verzoeksters betoog legt de bestreden beslissing verzoekster niet op dat zij het land dient te verlaten doch weigert de aanvraag tot verblijfsmachtiging onvankelijk te verklaren.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 en van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 15 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 23 van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“9. Artikel 9bis Vw. stelt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest intake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst (...)*

Artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt:

Vrijheid van beroep en recht om te werken

- 1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekomen of aanvaard beroep uitte oefenen.*
 - 2. Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat*
- (...)*

Artikel 23 van de Grondwet stelt:

Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid:

1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;

10. Verweerster weigerde de aanvraag tot verblijfsmachtiging omdat zij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden bestaan die de aanvraag vanuit België rechtvaardigen. Bijgevolg zou volgens verweerster de aanvraag onontvankelijk zijn conform artikel 9bis Vw.

11. In haar aanvraag steunde verzoekster zich op verschillende buitengewone omstandigheden die in te delen zijn in drie grote categorieën.

In de eerste plaats is er de inbreuk op het recht op gezins- en privéleven en de nood aan bescherming van dit gezinsleven als buitengewone omstandigheid. De motivering in de bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende en onzorgvuldig, waardoor ook artikel 8 EVRM wordt miskend. Er wordt geen fair-balance-toets uitgevoerd.

In de tweede plaats is er een schending van het recht op arbeid. Opnieuw is de gegeven motivering niet afdoende en onzorgvuldig, waardoor een concrete toetsing van het recht op arbeid en het verlies van werk als buitengewone omstandigheid ex. art. 9bis Vw. uitblijft.

In de derde plaats stelde verzoekster dat een terugkeer naar de Filipijnen praktisch onhaalbaar is.

Wat het gezins- en privéleven betreft

12. Het gezins- en privéleven van verzoekster bestaat uit verschillende relevante facetten. Enerzijds is er de zeer hechte band met haar zieke zus en haar gezin. Anderzijds is er de hechte band met haar partner, met wie ze een aanvraag tot wettelijke samenwoning indiende.

13. Op dit punt motiveert verweerster haar beslissing als volgt:

"Wat betreft het feit dat betrokkene haar zus en schoonbroer in België wonen; verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bovendien verklaart betrokkene dat ze een onmisbare schakel is geworden in het huishouden van haar zus en schoonbroer door de zieke van haar zus, ook dit element kan niet aandien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw N. A. niet meer in staat zou zijn haar huishoudelijke taken op zich te nemen. Indien dit echter toch zou blijken, kan mevrouw N. A. een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

(...)

Betrokkene haalt ook aan een relatie te hebben met de heer Jan Storms. Ze de intentie hebben om binnenkort bij elkaar in te trekken. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haarpartner te verenigen"

14. De beslissing van verweerster voldoet niet aan de formele, noch aan de materiële motiveringsplicht.

De formele motivering moet afdoende zijn.

"Uit de rechtspraak blijkt dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij (A), niet tegenstrijdig (B), juist (C), pertinent (D), concreet en precies (E) en volledig is" (I. Opdebeek, A. Coolsaet (eds.), Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, 2013, p. 151)

Pertinentie houdt in dat de motieven duidelijk met de beslissing moeten te maken hebben en dat zij relevant moeten zijn. (I. Opdebeek, A. Coolsaet (eds.), o.c., 154)

Concreet en precies houdt in dat de overheid zich niet mag onttrekken door vage bewoordingen te gebruiken die niet toegespitst zijn op de concrete situatie. (I. Opdebeek, A. Coolsaet (eds.), o.c., 154). Standaardformules zijn uit den boze.

Juistheid houdt evident in dat de aangehaalde motieven juist moeten zijn. Echter, "de Raad van State vereist overigens niet dat onomstotelijk vaststaat dat de motivering niet feitelijk correct is. Het volstaat at er een ernstige reden is om te twifelen aan de feitelijke correctheid van de motivering of dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het weigeringsmotief feitelijk juist is, terwijl uit de stukken van het dossier het tegendeel kan worden afgeleid,(I. Opdebeek, A. Coolsaet (eds.), o.c., 153).

Volledigheid houdt in dat een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, niet afdoende is (I. Opdebeek en A. Coolsaet, o.c., p. 157, met verwijzing naar RvS 11 juni 1996, nr. 60.093; RvS 20 juni 1996, nr. 60.352; RvS 2 juli 1996, nr. 60.635).

*De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden. (I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, die Keure, 140)*

15. In de aanvraag van de verblijfsmachtiging vermeldde verzoekster:

"Hetzelfde geldt wat de familiale relaties van verzoekster betreft,. Zij blijft momenteel bij haar zus die alle steun nodig heeft Het hoeft geen uitleg dat dit een emotioneel hele zware opdracht is (stuk 6 en 5).

Verzoekster is een onmisbare schakel geworden in het huishouden van haar zus en schoonbroer waar zij alle huishoudelijke taken opneemt die haar zus niet meer kan uitvoeren en waar zij als "oorspronkelijk" gezinslid essentieel is als emotionele en mentale steun voor haar zus.

Opnieuw, het principe van de aanvraag vanuit het buitenland weegt niet op tegen de zware repercussie op emotioneel fysiek en praktisch gebied die gouden volgen uit de afwezigheid van verzoekster

Verzoekster legt bij haar aanvraag een doktersattest voor van 14 juli 2016 (huidig stuk 6) waarin letterlijk is opgenomen dat N. A., zus van verzoekster, in behandeling is voor kanker. Dat verweerster in haar bestreden beslissing opneemt dat niet aangetoond is dat er een impact is op het huishouden, is niet alleen cynisch en bedenkelijk, maar eveneens een ontkenning van een vaststaand en algemeen bekend feit.

Dat verweerster meent dat de behandeling van deze chronische ziekte geen impact heeft op het huishouden is bijgevolg eenvoudigweg een manifest foutieve motivering.

Uit het voorgaande blijkt echter dat de emotionele en mentale rol die verzoekster als "oorspronkelijk" gezinslid en bloedverwant heeft voor hen beiden erg veel belang heeft.

De motivering beperkt zich ertoe dat de zus van verzoekster maar beroep moet doen op thuisverpleging. Door zich tot deze overweging te beperken, negeert verweerster natuurlijk een fundamentele element van de argumentatie van verzoekster.

De mentale impact van kanker op de patiënt én het gezin mag nochtans niet worden onderschat.

Dit blijkt bijvoorbeeld duidelijk uit een artikel in het Tijdschrift voor Klinische Psychologie (L. Migerode, "De wederzijdse impact van kanker en gezin", 2006, 184, stuk 3):

behandeling van kanker is vaak een lange en pijnlijke weg De behandeling zelf zorgt voor vele negatieve neveneffecten. Deze fase van de ziekte heeft andere psychosociale kenmerken dan het moment kort na de diagnose. De hoge arousal van de crisisfase is niet langer gepast De noodhaak aan snelle actie en reorganisatie wordt vervangen door een vraag naar geduld, doorzetting, organisatie en probleemoplossend vermogen. Hetgeen leeft mee op het ritme van de ('chemotherapie. Pijn en ongemak nemen meer plaats in. Een gezin dat zich vlot aanpast aan de crisis (alles opzijzet voor een doel) doet dit daarom niet noodzakelijk even vlot bij de langere weg van de behandeling In deze fase eisen de routinetaken ook terug meer hun plaats op: kinderen moeten naar school\ het huishouden moet minimaal draaien, werk eist zijn plaats op, ieders sociale leven gaat door... Het leven naast de kanker verdwijnt op de achtergrond bij de diagnose, maar eist zijn plaats terug op in de langer durende behandelingfase. Hetgeen moet nu beide combineren. Alle gezinsleden vervullen dubbele rollen: patiënt én moeder bijvoorbeeld. De maatschappelijke veranderingen in zorgverlening zorgen voor een toename van de druk op de familie. Korte (dag)behandelingen in het ziekenhuis en een toename van zorg aan huis leggen meer verantwoordelijkheid bij de mantelzorg, hanger overleven door betere therapie verleng: de noodzaak tot aanpassing (Glajchen, 2004).

Verweerster "verzwijgt" dit fundamenteel aspect van de aangehaalde buitengewone omstandigheden, waardoor de motivering onvolledig is en dus opnieuw niet afdoende. Verweerster mag dan nog geen plicht hebben om elk woord van de aanvraag van verzoekster te weerleggen, zij kan niet op geldige wijze fundamentele elementen van de aanvraag naast zich neerleggen omdat zij geen pasklaar antwoord voor handen heeft.

De juiste beoordeling zou er nochtans toe leiden dat de zeer specifieke gezinssituatie en de rol die verzoekster daarin opneemt als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard (zie ook verder).

Ook de overweging dat dan maar beroep moet worden gedaan op thuishulp is geen afdoende motivering, nu uit niks blijkt dat N. A. effectief concreet hierop beroep kan doen.

16. Ook de motivering op het vlak van de relatie van verzoekster is uitermate problematisch.

Dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven wordt op zich niet betwist. Verweerster argumenteert echter dat zich geen enkel probleem zou stellen, nu de scheiding van de partners maar tijdelijk is. Een gekende standaardformule.

Er wordt op geen enkel moment meegedeeld dat verzoekster kan terugkeren vanuit de Filipijnen. In tegendeel verweerster stelt zelf dat dit onzeker is². Zij onderzoekt ook op geen enkel moment de concrete situatie om na te gaan of de afwezigheid tijdelijk zal zijn of niet.

2 Zij motiveert immers: "dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Dit maakt de motivering niet pertinent, niet concreet en tegenstrijdig.

Immers in de ene zin wordt gesteld dat er geen inbreuk wordt gemaakt op art. 8 EVRM omdat de scheiding tijdelijk is en enkele alinea's eerder wordt geschreven dat het niet duidelijk is of een terugkeer wel mogelijk is. Dit is tegenstrijdig.

Het is natuurlijk ook niet pertinent zich te baseren op de tijdelijkheid van de inbreuk op het gezinsleven terwijl die tijdelijkheid louter hypothetisch is.

Het betreft een loutere standaardformule die niet gekoppeld is aan de concrete feiten en die de beslissing dus ook niet kan ondersteunen.

Dit zou nochtans anders kunnen. Geen enkele wet houdt verweerster tegen standpunt in te nemen over de argumenten ten gronde (ongeacht onontvankelijkheid) alvorens concreet en precies te bevestigen dat de scheiding effectief tijdelijk is.

17. De voorgaande elementen wijzen uiteraard eveneens op een onzorgvuldige houding van verweerster.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerster voorts op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Niet alleen blijkt de beslissing bol te staan van halve zinnen en taalfouten. Er werden fundamentele elementen uit de aanvraag genegeerd en de motivering is eenvoudigweg niet juist.

Op deze wijze schendt verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel.

18. Verweerster schendt artikel 8 EVRM (voor zoveel als nodig samen gelezen met artt. 62 Vw., artt. 2 en 3 Wet Uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht).

"Het recht op een gezinsleven van de aanvrager kan een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis Vw. of kan voldoende zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden" (L. Denys, *Overzicht van het vreemdelingenrecht*, 2015, 555)

Wat de principes betreft kan dienstig worden verwezen naar de rechtspraak van Uw Raad:

Tenslotte wijst de Raad nog op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) intake artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM omvat zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België quod in casu, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nune v. Noorwegen*, par. 84)" (RvV nr. 164 667 van 24 maart 2016, eigen vorm en benadrukking)

Uit de vele gebreken naar formele en materiële motivering toe volgt op zich reeds dat er geen billijke belangenafweging is gemaakt. Een billijke belangenafweging vereist immers op zijn minst dat de belangen correct worden afgelijnd. Het feit op zich dat verweerster manifest heeft nagelaten een billijke belangenafweging te maken, brengt op zich reeds een schending van artikel 8 EVRM met zich mee. Dit zelfs ongeacht de vraag wat het resultaat zou zijn indien zij die belangenafweging wel had gemaakt.

Louter ondergeschikt, zelfs indien de belangenafweging wél zou zijn gemaakt (quod non), dan nog zou dit tot een schending van artikel 8 EVRM aanleiding geven.

De belangen van verweerster bij een terugkeer van verzoekster zijn in de concrete situatie gering vergeleken met de immense nadelen voor verzoekster.

Verzoekster vraagt immers niet meer dan tijdens de zorg voor haar zus en in afwachting van de goedkeuring van haar wettelijke samenwoning een tijdelijk verblijf te krijgen zonder haar zus en haar partner in de steek te moeten laten.

Verzoekster staat haar zieke zus bij en verschaft de maatschappij juist een voordeel, doordat het beroep op het sociaal vangnet door haar tussenkomst beperkt wordt.

De gedwongen terugkeer - zelfs al is die tijdelijk — betekent dan weer een zware mentale opdoffer voor verzoekster en haar zus. In deze fragiele situatie is de nabijheid natuurlijk erg van belang en verliest de steun veel van haar betekenis indien dit via communicatie van op afstand moet gebeuren.

Anderzijds is de partner van verzoekster net bij haar ingetrokken en vraagt ook dit aspect van het privé- en gezinsleven heel wat aandacht.

Zoals hoger uiteengezet, heeft verzoekster een aanvraag ingediend om wettelijk te gaan samenwonen met de heer Storms, die zij intussen al twee decennia kent.

Dit dossier is doorgestuurd naar het parket, waar het de komende weken/maanden grondig behandeld zal worden.

Hierop volgend zal verzoekster dadelijk de gezinshereniging aanvragen met haar Belgische partner.

Buiten het feit dat verzoekster door deze omstandigheden haar aanvraag in België doet, bezwaart zij op geen enkele manier de Belgische Staat of de maatschappij.

Verzoekster is een positieve kracht gebleken. Zij heeft geen beroep gedaan op enige vorm van sociale bijstand of sociale zekerheid, maar heeft daarentegen steeds gewerkt en bijgedragen aan de welvaart in België. Daarnaast heeft zij de zorg voor haar zus opgenomen. Zij is van onberispelijk gedrag gebleken en blijkt een absolute meerwaarde voor haar werkgever. Zij is geïntegreerd en spreekt al een mondje Nederlands.

Van zodra het onderzoek bij het parket rond is, hoopt zij een duurzaam verblijf te kunnen bekomen in België.

Een verwijdering van het grondgebied betekent daarentegen een aanhoudende onzekerheid, waarvan de vrijwaring van de belangen van verweerster niet opweegt tegen de inbreuk op het gezins- en familieleven van verzoekster.

Verweerster meent dat dit slechts een tijdelijk terugkeer is en dat gelet op dit tijdelijk karakter er ook geen schending kan zijn van het gezins- en familieleven van verzoekster. Een dergelijke redenering bevat een voor verzoekster disproportioneel nadelige paradox.

Indien de terugkeer tijdelijk is en er een garantie zou bestaan dat verzoekster een verblijfsrecht krijgt indien zij dit aanvraagt in de Filipijnen, heeft dit tot gevolg dat zij, ondanks haar voortreffelijk gedrag en gebrek aan belasting van de maatschappij, haar job verliest, haar partner en haar familie moet achterlaten om terug te keren naar de Filipijnen waar zij geen verblijfplaats heeft. Dit alles om aldaar een formele aanvraag in te dienen in haar land van herkomst. De disproportioneel grote nadelen voor verzoekster wegen in hun geheel niet op tegen de belangen van verweerster, die in dat scenario immers de bedoeling heeft verzoekster eenvoudigweg een verblijfsrecht toe te kennen.

De alternatieve situatie is echter nog ernstiger. Verweerster rechtvaardigt de verwijdering op grond van de tijdelijkheid van de terugkeer van verzoekster naar haar herkomstland. Zij garandeert echter op geen enkele manier dat de verwijdering maar tijdelijk is en dat verzoekster een verblijfsrecht verkrijgt indien zij dit aanvraagt in haar land van herkomst. Er bestaat dus een kans dat zij geen verblijfsrecht verkrijgt indien zij dit in de Filipijnen aanvraagt. Dit zou de terugkeer niet tijdelijk, maar permanent maken en zou tot gevolg hebben dat de motivering van verweerster eenvoudigweg niet afdoende is. Bovendien zou dit een duurzame scheiding van haar partner en haar familie tot gevolg hebben. Deze situatie wordt door verweerster niet getoetst conform art. 8 EVRM. Verweerster duidt op geen enkele manier hoe haar belangen zouden opwegen tegen een definitieve en permanente verbreking van het gezinsleven van verzoekster.

Wat het verlies van job betreft

19. Wat het verlies van haar job als buitengewone omstandigheid betreft, motiveerde verweerster haar beslissing als volgt:

"Het gegeven dat ze bij een tijdelijke terugkeer ze haar job zou verliepen, doch dit element kan niet aandiend worden als een buitengewone omstandigheid, betrokkene is niet in het bezit van een arbeidskaart en heeft daardoor nooit de officiële toestemming gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten"

Opnieuw is de motivering eenvoudigweg foutief.

Artikel 2 van het Koninklijk besluit van 9 Juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers stelt immers:

Zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart:

2°(-)

c) de buitenlandse onderdaan die het voordeel inroept van een recht op verblijf op grond van artikel 40bis of van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, die in het bezit is, gedurende de periode van onderzoek van de aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen evenals:

- van een geldig attest van immatriculatie,
- of van een geldig tijdelijk bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister;

Zoals uit het feitenrelaas blijkt (verweerster kan dit uiteraard moeilijk betwisten...) beschikte verzoekster voorafgaand aan haar aanvraag tot verblijfsmachtiging over een bijlage 19ter.

Zij had dus wél de "officiële toestemming" om te werken in België.

Op geen enkel moment verduidelijkt verweerster op rechtsgeldige en afdoende wijze waarom het verantwoord en evenredig zou zijn om de regelmatig uitgevoerde tewerkstelling te onderbreken en zo het recht op arbeid te schenden. Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om de motivering die haar niet gekend is te weerleggen.

Bijgevolg is het verlies van haar job niet geldig afgetoetst als buitengewone omstandigheid op grond van art. 9bis Vw., laat staan dat een regelmatige toetsing gebeurde aan het recht op arbeid van verzoekster.

20. Ondergeschikt, zelfs indien de bestreden beslissing niet onwettig zou zijn ten gevolge van motiveringsgebreken (wat niet het geval is), dan nog zou er in ieder geval een inbreuk bestaan op artt. 15 Handvest Grondrechten EU en 23 GW en in ieder geval op artikel 9bis Vw.

In het verleden werd reeds geoordeeld dat het verlies van werk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt, (cfr. RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreem. 2003, 376; RvS 9 juli 1999, nr. 81.704).

Verweerster haalt geen enkele geldige reden aan waarom dit in het huidige geval anders zou zijn.

Voorafgaand aan de verblijfsaanvraag had verzoekster het recht om te werken en de bedoeling van de verblijfsaanvraag was om dit werk niet verder onderbroken te zien worden.

Uit de verklaring van de werkgever blijkt zeer duidelijk dat de situatie moeilijk ligt. Verzoekster is een belangrijke werkkracht. Haar werkgever kan echter niet bij de pakken blijven zitten en wachten tot verzoekster terug zou kunnen keren (hetgeen uiteraard wederom onzeker is) uit de Filipijnen. Zij is immers als kok moeilijk misbaar. Dit geldt des te meer nu het hotel-restaurant op uitbreiden staat. Het vinden van adequate werkkrachten is moeilijk en daardoor is er geen ruimte om te wachten met het aannemen van goed personeel.

Zoals ook in de aanvraag vermeld, kan het hotel-restaurant financieel gezien geen twee koks in dienst nemen of een nieuwe kok bij plotse terugkomst van verzoekster ontslaan. Verweerster trekt dit ook niet in twijfel.

In die omstandigheden maakt het verlies van tewerkstelling volgens verzoekster een buitengewone omstandigheid uit en bovendien een schending van haar recht op arbeid.

De verplichting om de verblijfsaanvraag in de Filipijnen in te dienen en de doelen die de verweerster daarmee nastreeft, wegen niet op tegen het individueel nadeel van verzoekster dat zij haar tewerkstelling zou verliezen. Dit des te meer omdat de door verweerster nagestreefde belangen (deze zijn nergens vermeld, maar verzoekster vermoedt dat dit de regeling van de migratie in België betreft) niet noodzakelijkerwijs gediend zijn bij deze werkwijze. Er is immers een aanvraag voor wettelijke samenwoning hangende waarmee verzoekster hoopt bij haar partner in België te kunnen blijven. Minstens zou het verloop hiervan kunnen worden afgewacht door verweerster en gedurende deze periode een verblijfsmachtiging kunnen worden verleend. Verweerster heeft met andere woorden minder schadelijke opties om haar migratiebeleid af te dwingen, maar kiest de voor verzoekster meest schadelijke weg.

21. Volledigheidshalve moet er ten slotte eveneens op worden gewezen dat op zich de aangevoerde elementen niet noodzakelijk een schending dienen uit te maken van artikel 8 EVRM, artikel 15 Handvest grondrechten EU en art. 23 GW om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard ex. art. 9bis Vw.

De wet omschrijft immers niet wat onder deze buitengewone omstandigheden moet worden verstaan. Een schending van deze grondrechten is dus in principe niet vereist.

Verzoekster heeft duidelijk in haar aanvraag aangegeven dat zij van mening is dat, zelfs indien de aangehaalde elementen individueel geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken (hetgeen zij nochtans met klem betwist, zie voorgaande uiteenzetting), zij van mening is dat de aangehaalde elementen gezamenlijk en in hun geheel onderzocht moeten worden. Samen maken deze elementen a fortiori een buitengewone omstandigheid uit.

Er is immers sprake van méér dan een relatie die beschermd moet worden of een job die op het spel staat of een hechte band onder bloedverwanten in uiterst precaire omstandigheden die ondersteund moet worden.

Deze elementen bepalen samen de situatie en kunnen niet los gezien worden van elkaar, hoewel dit is wat verweerster tracht te ondernemen."

3.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de

vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Ook indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De Raad duidt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoekster tevens geschonden acht. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn

verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster verwijst, wat de concrete elementen *in casu* betreft, naar haar gezins- en privéleven, meer bepaald naar haar hechte band met haar zieke zus en het gezin van haar zus en haar hechte band met haar partner.

De Raad stelt echter vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar voormelde elementen wordt verwezen en meer bepaald wordt gemotiveerd: “*Wat betreft het feit dat betrokkene haar zus en schoonbroer in België wonen; verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.*”

Bovendien verklaard betrokkene dat ze een onmisbare schakel is geworden in het huishouden van haar zus en schoonbroer door de zieke van haar zus, ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw N. A. niet meer in staat zou zijn haar huishoudelijk taken op zich te nemen . Indien dit echter toch zou blijken, kan mevrouw N. A. een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. (...)

Betrokkene haalt ook aan een relatie te hebben met de heer J.S.. Ze de intentie hebben om binnenkort bij elkaar in te trekken. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.”

In tegenstelling tot wat de verzoekster wil doen geloven, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk heeft gemotiveerd betreffende de aangehaalde elementen van haar gezinsleven. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder ten onrechte oordeelt dat de ziekte van haar zus geen impact heeft op het huishouden. Verweerder stelt dat geen medisch attest werd voorgelegd waaruit blijkt dat haar zus niet meer in staat zou zijn haar huishoudelijke taken op zich te nemen. Dit is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Verzoekster heeft bij de aanvraag een medisch attest van 14 juli 2016 voorgelegd waarin wordt geattesteerd dat haar zus in behandeling is voor kanker sinds april 2009. Evenwel is geen stuk voorgelegd waarmee de nood aan mantelzorg van verzoeksters zus wordt aangetoond. Verweerder voegt er in de bestreden beslissing overigens aan toe dat haar zus beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden, in afwachting dat verzoekster eventueel terugkeert naar België. Verzoekster meent dat dit niet getuigt van een afdoende motivering omdat de mentale impact van kanker op de patiënt en het gezin niet mag worden onderschat en verweerder dit aspect 'verzwijgt'. Verzoekster die in haar aanvraag verwijst naar een verklaring van de echtgenoot van haar zus en het medisch attest van 14 juli 2016 laat evenwel na aan te tonen wat de mentale impact is voor het gezin waardoor geen beroep kan worden gedaan op andere hulp (thuishulp) dan enkel op de hulp van verzoekster. Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten hierover niet te hebben gemotiveerd nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeksters hulp als mantelzorgster onontbeerlijk is, omwille van de mentale impact op het gezin.

Verzoekster bekritiseert de vermelding dat zij 'eventueel' kan terugkeren en dat verweerder niet is nagegaan of haar terugkeer tijdelijk zal zijn of niet. Nergens wordt concreet en precies bevestigd dat de scheiding effectief tijdelijk is.

Vooreerst wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verweerder uitgaat van een tijdelijke scheiding, doch wel motiveert dat de verplichting terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een 'eventuele' tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Bovendien wijst de Raad er op dat buitengewone omstandigheden, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het feit dat verzoekster dient aan te tonen dat er omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, komt het de Raad niet incorrect of kennelijk onredelijk voor dat de verweerder betreffende de aangevoerde omstandigheid aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM oordeelt dat "*Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.*" De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou de verwerende partij door het gebruik van het woord tijdelijk voorbarig zijn geweest, noch dat de beoordeling van de eventuele schending van het proportionaliteitsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM daardoor niet op juiste wijze is gebeurd. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat de verzoekster geenszins aantoonde dat het *in casu* om een definitieve scheiding zou gaan. De verwerende partij gebruikt de term 'tijdelijke verwijdering' niet om het door de verzoekster aangevoerde nadeel te minimaliseren, doch gebruikt de term 'tijdelijke verwijdering' om aan te tonen dat het door de verzoekster aangevoerde nadeel, met name de scheiding van de familieleden en partner en de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, niet zo zwaar doorweegt dat gewag kan gemaakt worden van buitengewone omstandigheden.

Waar verzoekster gewag maakt van een schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad vooreerst op dat met de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in noch gaat het gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters beschouwingen aangaande een bevel om het grondgebied te verlaten zijn derhalve louter hypothetisch en bijgevolg niet dienstig. Een afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel zijn een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574).

Verzoekster verwijst opnieuw naar haar partner en haar aanvraag om wettelijk te gaan samenwonen. Verzoekster weerlegt hiermee evenwel niet het motief dat haar relatie en intentie om met haar partner te gaan samenwonen niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid omdat verzoekster

niet aantoont waarom dit haar belet om tijdelijk terug te keren en in haar land van herkomst haar aanvraag in te dienen.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder op geen enkele manier duidt hoe zijn belangen opwegen tegen een definitieve en permanente verbreking van haar gezinsleven, herhaalt de Raad dat er in *casu* enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals volgens verzoekster ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst. In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoeksters ingeroepen privé- en gezinsleven, een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven belet ook niet dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele verwijderingsmaatregel in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt vervolgens dat het motief in verband met haar tewerkstelling niet correct is aangezien zij geen arbeidskaart nodig had omdat zij over een bijlage 19ter beschikte.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters vijfde aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger werd geweigerd op 24 juni 2016 (bijlage 20). Verzoekster heeft tegen deze beslissing geen annulatieberoep ingediend bij de Raad waardoor de beslissing definitief in het rechtsverkeer is en met als gevolg dat het immatriculatieattest werd ingetrokken. Op 23 september 2016, datum waarop de bestreden beslissing is genomen, was verzoekster niet in het bezit van een bijlage 19ter en/of een immatriculatieattest. Verzoekster kan bijgevolg niet beweren dat zij vrijgesteld was van het verkrijgen van een arbeidskaart. Verzoekster laat na, het motief dat zij over een officiële toestemming diende te beschikken om op het Belgische grondgebied betaalde arbeid te verrichten, te weerleggen.

Samengevat kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoekster opnieuw verwijst in haar verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster aanvoert, gebeurt dit wel degelijk rekening houdende met de concrete individuele elementen in dit dossier en werd eveneens rekening gehouden met het geheel. Verzoekster toont met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat op basis van de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het herhalen van de elementen uit haar aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Zij geeft doorheen haar verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekster slaagt er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding.

Waar verzoekster wijst op haar recht op arbeid overeenkomstig artikel 15 van het Handvest van de grondrechten van de Unie en artikel 23 van de Grondwet, merkt de Raad op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aan de verzoekster geenszins het recht op arbeid heeft ontzegd doch heeft beslist tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot een verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis

van de vreemdelingenwet. Bovendien toont verzoekster niet aan dat voormelde bepalingen primeren op de verblijfswetgeving daar dit recht op arbeid er niet aan in de weg staat dat verzoekster zich, alvorens zij zich op dat recht zou kunnen beroepen, reglementair op het grondgebied bevindt, *quod non*.

Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Unie door de bestreden beslissing wordt geschonden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN